

בנושא זה, הוסיף עוד פעם אחת או שתיים
לשם מזל.

ימי הולדת של המלך היו התרחשויות
משמחות מאוד כי התקיימו בהם נשפים בעלי
הוד רב וכולם היו מוזמנים לקחת בהם חלק.
פעם אחת נזכר המלך שכבר לא חגג את יום
ההולדת במשך מספר שבועות והכריז על
חגיגה גדולה במיוחד. יבול פחזניות היה
שופע במיוחד והשיחים היו מלאים פחזניות
בשלות, אותן אנשי מו אהבו במיוחד.
הבנות הוציאו את השמלות היפות ביותר
שלהן והגברים הצעירים החליקו בקפידה את

יום ההולדת של המונרך

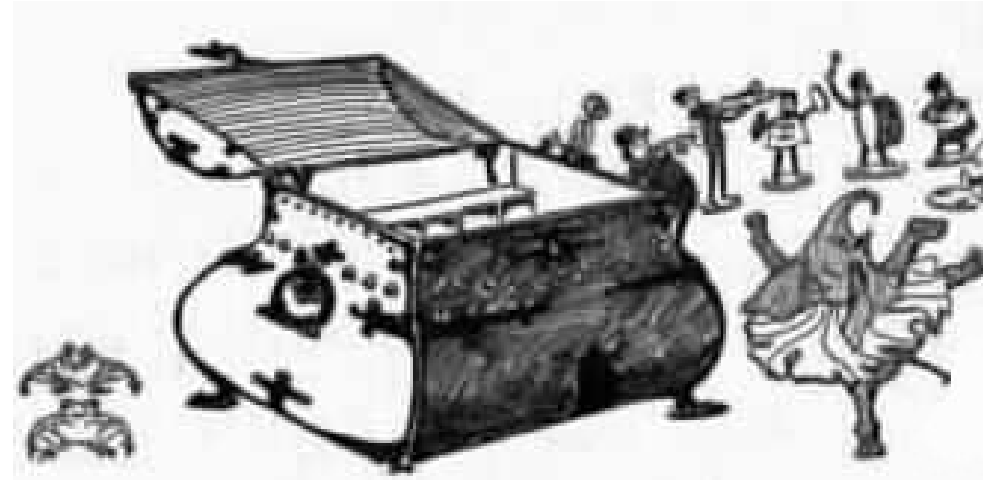
חגיגה גדולה ציינה את יום ההולדת של
המלך. המונרך של מו נולד לפני כל כך הרבה
זמן שאיש לא יכול היה לזכור את תאריך
לידתו. אחד האנשים החכמים אמר שהיה זה
בפברואר, שני הודיע שזה היה במאי ושלישי
חישב ומצא שזה היה באוקטובר. ליתר בטחון
המלך הוציא חוק, ובו ציווה לקיים את יום
הולדתו שלוש פעמים בשנה, וכאשר נזכר

שערות ראשיהם וצחצחו את נעליהם, ותוך זמן קצר הרחובות המובילים לארמונו של המלך היו מלאים באנשים חוגגים. כשכל האורחים נאספו, התקיים נשף פחזניות נהדר שבו הפחזניות שנקטפו זה עתה היוו את מרכז השמחה. אזי המלך נעמד בראש השולחן וציווה להביא את התיבה האדומה שלו וכאשר האנשים שמעו זאת, נעשו כולם שקטים ובעלי תשומת לב רבה. את התיבה האדומה קיבל המלך לפני שנים רבות מקוסמת מאאטטה, וכל פעם שפתחו אותה נמצא בה משהו שאיש איש עוד לא ראה לפני כן. לכן כל הקהל ואפילו המלך, התבוננו היטב בזמן פתיחת התיבה האדומה והיו סקרנים מאוד, כי לא ידעו מה יכול שם להופיע.

המלך שם את התיבה על שולחן קטן ואחרי שהביט מסביב על הציבור אמר באיטיות: "גיגלה-גאגלה-גו!", מילת הקסם לפתיחת התיבה. מיד המכסה של התיבה התרומם, המלך הביט פנימה ואמר "הה!" זה גרם התרגשות עוד יותר גדולה בקהל האורחים, כי לא ידעו מדוע המלך אומר "הה!", וכולם עצרו את נשמתם כשהמלך הכניס לתיבה את ידו והוציא משם איש עץ קטן, לא גדול מהאצבע שלו. האיש לבש מעיל כחול וכובע אדום ובידו החזיק קרן יער מנחושת. המלך העמיד את האיש הקטן על השולחן ואחר כך הוציא מהתיבה עוד איש מעץ, לבוש כמו הקודם וגם כן עם קרן ביד. וגם אותו העמיד המלך על השולחן ואחריו הוציא עוד איש אחד, ועוד אחד ועוד אחד, עד שעל השולחן עמדו עשרה אנשים עשויים עץ שהחזיקו בידיהם קרנות, מצלתיים ותופים. "אני מכריז" אמר המלך כאשר העמיד את כולם על השולחן "שזו תזמורת גרמנית

קטנה. רק חבל שהם לא יכולים לנגן.
אך ברגע שהמלך אמר מילה "לנגן" כל
האנשים הקטנים האלה הפעילו את כלי

הנגינה שלהם וניגנו מוסיקה יפה ועליזה,
וכולם נהנו מאוד ואפילו המלך מחא כף.
אבל אז קפץ מהתיבה פיל קטנטן, לא גדול
מעכבר, והתחיל לרקוד על הבהונות שלו. הוא
היה לבוש בחצאית דקיקה וקצרה, כמו אלה
שלו בשות רקדניות בלט, ורקד בצורה כל כך
משעשעת שכולם פרצו בצחוק.
כשהפיל עצר כדי לנוח, קפצו מהתיבה שתי
צפרדעים ירוקות, יפות מאוד, והתחילו לדלג
זו מעל זו בפני הקהל המופתע, שמעולם עוד

לא ראה דבר כמו צפרדע. הצפרדעים קפצו
כך אחת מעל השניה עד שאחת מהן פתחה
את פיה והשניה קפצה לתוכו. אבל אז הפיל
הקטן התחיל לפהק והצפרדע השניה קפצה
לתוך גרונו.

הקהל נהנה מאוד מההצגה והפיל החליט
להראות להם מה הוא עוד יודע, נעמד על
ראשו, נתן קפיצה גדולה ונעלם בתוך גרון של
עצמו, כך שרק התזמורת המנגנת נשארה על
השולחן.

הבחורים הצעירים תפסו את הנערות
במותניהן והתחילו להסתובב איתן ברקוד
שמח, והשמחה נמשכה עד שכולם התעייפו.
המלך הודה למוסיקאים הקטנים ושם אותם
חזרה לתיבה האדומה. הוא לא ניסה לאסוף
כסף עבורם, כי בעמק מו לא היה כסף
כלשהו. התיבה הסגורה הוחזרה לבית-האוצר
המלכותי, שם שמרו עליה היטב כשלא הייתה
בשימוש.

ואז ניגש למלך אדם צעיר וביקש רשות
להחליק על פני אגם הגביש, והוד מלכותו נתן

את רשותו.

מאחר שבעמק מו לא היה קר אף פעם, לא היה גם כל קרח להחלקה. אבל אגם הגביש היה עשוי מסירופ סוכר, שהשמש הקשיחה את פניו כך שנוצר קרום קשה וחלק כמו זכוכית, ומתאים להחלקה.

רק לעתים רחוקות הרשה המלך להחליק באגם, כי פחד שהקרום עלול להישבר. אבל מאחר שזה היה יום הולדת שלו לא יכול היה לסרב, ותוך זמן קצר מאות צעירים וצעירות החליקו בזריזות על פני האגם. היה זה ספורט נדיר, כי פני האגם היו חלקים כמו קרח, אבל לא קרים או רטובים. אלא שבמרכז האגם היה מקום בו הקרום היה דק יותר ופתאום, באמצע השמחה, הקרח, או ליתר דיוק הסוכר, נשבר והנסיכה טרואללה, הנסיך ג'ולליקין וראש לשכת המלך נופסד נפלו פנימה.

הם שקעו עמוק יותר ויותר, עד שהגיעו לקרקעית האגם ושם עמדו עטופים בסירופ סמיך ולא יכלו לזוז. כל האנשים הביטו עליהם

מלמעלה, כי האגם היה שקוף כמו מים. מובן שבכך נגמרה ההחלקה והמלך הלך מאחד לשני ושאל איך אפשר להוציא מהאגם את בתו, את בנו ואת ראש לשכתו. אך איש לא ידע איך לעשות זאת.

בסוף המלך התייעץ עם החמור החכם, וכאשר זה שקל את הדבר זמן מה, אמר למלך לדוג אותם. "לדוג?" קרא המלך "איך עושים זאת?" "קח חוט-חכה עם משקולת והשקיע אותם בתוך סירופ. שים בקצה החוט לפיתיון דבר שכל אחד

מהם אוהב ביותר. בצורה כזו תוכל לדוג אותם ולהוציא מהאגם."

"טוב" אמר המלך "אנסה לעשות זאת כי אתה

בוודאי יודע על מה אתה מדבר."
"אכלת פעם ספר גיאוגרפיה" שאל החמור
החכם.

"לא" אמר המלך.

"ובכן אני אכלתי" אמר החמור ביהירות "ואני
יודע הכל על האגמים ודברים דומים."

המלך הלך לאגם הגביש, השיג חוט-חכה
חזק וקשר אותו למוט ארוך. אז שם בקצהו
משקולת והכין אותו לפיתיון.

"הנסיכה טרואללה, מה היא אוהבת הכי
הרבה?" שאל את המלכה.

"אינני בטוחה" ענתה המלכה "אך תוכל
לנסות עם נשיקה."

אחד הבחורים הנחמדים מאוד נתן נשיקה

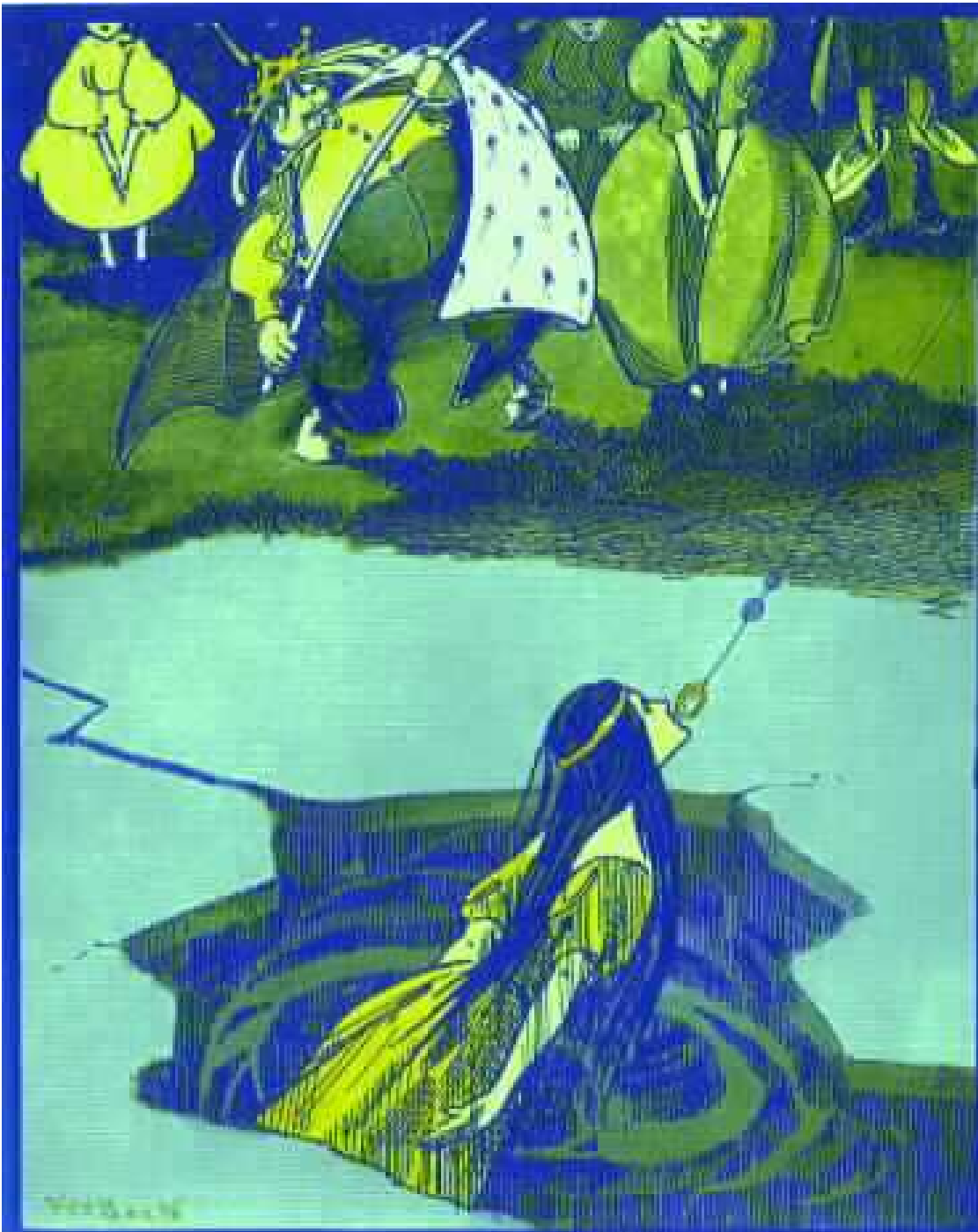
בשביל הנסיכה והמלך קשר אותה בקצה
החוט והשקיעה באגם. המשקולת ירדה

למטה דרך סירופ הסוכר עד שהנשיקה

נמצאה מול שפתיה המתוקות, האדומות של
הנסיכה היפה.

היא תפסה את הנשיקה מיד, כפי שניחשה

המלכה, והמלך משך בחוט והוציא את

הנסיכה אל חוף האגם.

כולם שמחו מאוד והנסיכה מיהרה הביתה כדי להחליף את בגדיה, שנעשו מאוד דבקים. "ומה אוהב הנסיך ג'ולליקין?" שאל המלך. "צחוק" ענו ביחד אנשים רבים, כי הכירו את החולשה של הנסיך. ואז אחת הצעירות צחקה חזק מאוד והמלך תפס את הצחוק, קשר אותו לחוט והשקיע אותו באגם. הנסיך תפס את הצחוק מיד, הוצא מהר מהסירופ ונשלח הביתה להחליף את הבגדים הדבקים. עכשיו הביט המלך סביב ושאל "מה אוהב ביותר נופסד, ראש לשכתי?"

כולם שתקו כי נופסד אהב כל כך הרבה דברים, שקשה היה לומר מה הוא אוהב הכי הרבה. המלך נאלץ ללכת שוב לחמור החכם, כדי לדעת איזה פיתיון לתת לראש לשכתו. החמור החכם היה עסוק מאוד באותו היום בעניינים שלו, וכעס על ההטרדה המתמדת שתמורתה לא קיבל כלום. אך הוא העמיד פנים של חושב עמוקות ואמר "אני חושב שראש הלשכה המלכותית אוהב תפוחים.

נסה לדוג אותו עם תפוח אדום." המלך וכל הנתינים התחילו לחפש תפוחים ובסוף מצאו עץ עם תפוח אדום בודד תלוי על ענף קטן גבוה בצמרת. למזלם הביש מישהו ניסר את כל הענפים של העץ קרוב מאוד לגזע, ולקח אותם כעץ להסקה. ולכן לא הייתה דרך כלשהי לטפס על העץ. כך הם עמדו מסביב לעץ כשעבר לידם הנסיך חשובקצת ושאל מה קרה. "אנו רוצים את התפוח" אמר המלך "אבל מישהו גילח את גזע העץ ואיננו יכולים לטפס כדי להגיע אליו." הנסיך חשובקצת שפשף את קודקוד ראשו כדי שהמוח שלו יתחיל לעבוד. זה היה הנוהג הרגיל שלו. אחר כך ניגש לגדת נהר שעבר בקרבה ושרק שלוש פעמים. מיד להקת דגים באה לגדה והגדול שביניהם קרא "ערב טוב, נסיך חשובקצת. במה נוכל לעזור?" "אני מבקש דג מעופף לדקות אחדות" אמר הנסיך. עוד לא גמר לדבר כאשר מהנהר עף דג

שהתיישב על כתפו. אז הנסיך ניגש לעץ ואמר "תוריד לי את התפוח." הדג המעופף עף אל העץ, נשך את פטוטרת התפוח, וזה נפל ישר על אפו של המלך, שעמד בדיוק תחת הענף. הנסיך הודה מאוד לדג המעופף ושלח אותו חזרה לנהר. המלך שם תחבושת על אפו, לקח את התפוח ויחד עם כל האנשים הלך אל אגם הגביש. אך כאשר התפוח נקשר לקצה החכה והורד לסירופ, ראש הלשכה לא רצה לגעת בו. "הוא לא אוהב אותו" נאנח המלך והלך שוב אל החמור החכם. "הוא לא רוצה את התפוח?" שאל החמור, כאילו מופתע. אתם צריכים לדעת שהוא לא היה מופתע בכלל, אבל הוא רצה לקבל את התפוח לעצמו. "לא, באמת לא" אמר המלך "ועוד היה לנו קשה מאוד להשיג את התפוח." "איפה הוא?" שאל החמור. "הנה" הוציא המלך את התפוח מהכיס.

החמור לקח את התפוח, הביט עליו מכל צדדיו ואכל אותו, כי הוא אהב מאוד תפוחים, ובמיוחד את האדומים.

"מה נעשה עכשיו?" שאל המלך.

"אני חושב שמילה טובה היא הדבר שראש

הלשכה אוהב הכי הרבה. נסה לשים זאת

כפיתיון ואולי תתפוס אותו."

המלך חזר אל האגם, קשר מילה טובה לחוט

החכה והצליח להוציא את ראש לשכתו

בבטחה לחוף.

תארו לעצמכם איך שמח נופסד כשהיה כבר

על הגדה, אחרי שעמד זמן כה רב בסירופ.

עכשיו, כשכבר כולם חולצו מאגם הגביש,

המלך שם חבל סביב המקום השבור בקרום

האגם והתקין שלט "סכנה" גדול, כדי שמישהו

אחר לא ייפול פנימה.

כעת החגיגה התחילה שוב, ומאחר שלא היו

כבר תקריות נוספות, יום ההולדת של המלך

הסתיים באופן מוצלח ביותר.